

לאשה למען יירשו בני ישראל איש נחלת אבתיו, מכל מקום בנות
 צלפחד הותרו להנשא לכל השבטים, שנאמר (שם לו ח) 'זה הדבר
 אשר צוה ה' לבנות צלפחד לאמר לטוב בעיניהם תהייה לנשים'.
 ולכאורה קשה, אלא – לפי זה, מה אני מקיים – כיצד נפרש את
 סוף הפסוק (שם) 'אך למשפחת משה אביהם תהייה לנשים',
 שמשמע שהותרו להינשא רק לבני שבטן. עצה מוכה ושיאו – נתן
 להם הקתוב, שלא ינשא אלא לקונו לה, ובני שבטן היו הגונים.
 הגמרא מקשה על דברי שמואל מבריייתא: מותיב רבה ממה
 ששינוי בבריייתא, נאמר בתורה לגבי אדם טמא האוכל בשר
 קדשים, (ויקרא כב א) 'אמר אליהם לדוריתכם כל איש אשר יקרב מכל
 זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לה' וטמאתו עליו
 ונכרתה הנפש ההוא מלפני אני ה''. וביאור הפסוק, 'אמור אליהם'
 היינו לאותן העומדים על הר סיני, לדורותיהם' אלו דורות הקאים
 אחריהם. וכן שאר המצוות שנאמרו שבו, נאמרו בין לאותו הדור
 ובין לדורות הבאים. ושואלת הבריייתא: אם נאמר 'אמור אליהם'
 לצוות על האבות, למה נאמר 'לדורותיהם' לצוות על הבנים, ואם
 נאמר ציווי על הבנים, למה נאמר גם ציווי על האבות, ומיישבת
 הבריייתא: מפני שיש פאבות מצוות מסימות. מה שאין פנים –
 שלא הצטוו עליהן, ויש פנים מצוות מסימות שנהגו רק כשנכנסו
 לארץ, מה שאין פאבות – שלא נהגו באבות, שהיו במדבר.
 מביאה הבריייתא דוגמאות לדינים אלה פאבות הוא אומר לגבי דיני
 ירושה (במדבר לו ח) 'וכל בת ירשת נחלה ממשות בני ישראל, לאחד
 ממשפחת משה אביה תהיה לאשה, למען יירשו בני ישראל איש
 נחלת אבתיו, ופסוק זה האוסר על בת ירשת נחלה להינשא לאדם
 משבט אחר נאמר רק לדורו של משה, אך לדורות הבאים לא נאמר
 איסור זה. וכן תרצה מצות נצטוו הבנים שנכנסו לארץ ישראל, שלא
 נצטוו בהם האבות במדבר, והם מצוות התלויות בשיבה בארץ
 ישראל, כגון, הפרשת תרומות ומעשרות ועוד. האן – הרי – מפני שיש
 מצוות פאבות שאין פנים, ויש פנים מה שאין פאבות, והוצרך
 הפסוק לומר ציווי על האבות, והוצרך לומר ציווי על הבנים, ולכן
 כפלה התורה 'אמור אליהם לדורותיהם' לומר שמצוה זו, וכן כל
 מצוה שלא התמעטה בפירוש, נוהגת בין באבות ובין בבנים.
 מסיים רבה את קושיתו מהבריייתא על שמואל: קתני מיתה – מכל
 מקום שינוי בבריייתא, שפאבות הוא אומר 'וכל בת ירשת נחלה',
 שנאמר ליה להנשא למי שאינו בן שבט, והיינו שלא כדברי
 שמואל שבנות צלפחד הותרו להנשא למי שירצו.
 מתרצת הגמרא: הוא – רבה מותיב לה, והוא עצמו מפרק לה –
 מתרץ את קושיתו, שכוונת הבריייתא שאיסור זה נאמר לשאר
 הבנות היורשות שדיו באותו דור, לבר – חוץ מנות צלפחד, שלהן
 התיר הכתוב בפירוש להינשא לבני שאר השבטים.
 הגמרא מבררת את האמור בבריייתא שיש מצוות להנוגות באבות
 שאינן נוהגות בבנים: אמר מר, פאבות הוא אומר 'וכל בת ירשת
 נחלה', שאסור לבת היורשת להינשא לבן שבט אחר, וכוונת
 הבריייתא, פאבות אין – נאמר דין זה, אבל פנים לא נאמר. שואלת
 הגמרא: מאי משמע – מהיכן אנו יודעים שדין זה לא נאמר אלא
 לאותו הדור. משיבה הגמרא: אמר רבא, אמר קרא (במדבר לו ח) 'זה
 הדבר אשר צוה ה' לבנות צלפחד לאמר, לטוב בעיניהם תהייה
 לנשים' אך למשפחת משה אביהם תהייה לנשים. ולא תסב נחלה
 לבני ישראל במשפח אל משה, כי איש נחלת משה אבתיו ידבק
 בני ישראל, אמר רב הונא, 'אמר קרא' למעט ולומר לך, דבר, וכן
 שלא ינשא בנות שירשו את אביהן לבני שבט אחר, כדי שלא
 תסוב נחלה, לא יהא נהוג, אלא בידו זה.
 מקשה הגמרא: אמר ליה רבה וימי לרב אשי, אלא מעתה, שלשון
 'זה הדבר' באה לומר שדין זה נוהג רק באותו דור, אם כן 'זה
 הדבר' שאמרה תורה על דין שחופי חוץ, שאסור לשחוט קרבן
 מחוץ לעזרה, שנאמר (ויקרא י ב) 'זה הדבר אשר צוה ה' לאמר,
 איש איש מבית ישראל אשר ירצה שחט שור או כבש או עז במחנה, או
 אשר ישחט מחוץ למחנה וגו', ונכרת האיש ההוא מקרב עמו, הכי
 נמי – האם גם בזה נאמר דלא יהא נהוג אלא בידו זה.
 מתרצת הגמרא: שאני התם – שונה הדבר שם, לגבי שחופי חוץ,
 משום דכתיב בו (ויקרא י ב) 'ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים'
 אשר הם זנים אחריהם, תקת עולם תהיה זאת להם לדורותם'
 ותיבת 'לדורותם' מלמדת שדין זה נוהג בכל הדורות.

וקשה, אפשר שהיתה יוכבד בת מאה ושלישים שנה, וקרא לה
 הפסוק 'בת', והרי היה ראוי לקרוא לה 'אשה'. ומנען שהיתה בת
 מאה ושלישים, דאמר רבי חמא בר חנינא, נאמר בפסוק (בראשית מז
 כו) 'כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים', ולפי שמוותם
 הכתובים בפרשה (שם מז ח) יש רק ששים ותשע, אלא הנפש
 השבעים זו יוכבד, ולא הוזכר שמה כיון שהיתה הורחה בדרך –
 שאמה נתעברה בה כשהיו בדרך למצרים, ונולדה בין החומות –
 בתוך מצרים, דכתיב (במדבר כו טז) 'ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי
 אשר ילדה אותה ללוי במצרים', ומדוע פירטה התורה שילדה
 אותה ללוי, והרי כבר נאמר בתחילת הפסוק שהיתה בת לוי, אלא
 לומר שרק לידתה היתה במצרים, ואילו הורחה היתה שלא
 במצרים. וכיון שמירידתם למצרים ועד יציאתם היו מאתים ועשר
 שנים, ומשה רבינו היה בזמן יציאת מצרים בן שמונים שנה, נמצא
 שהזמן שהחזיר עמרם את יוכבד ונולד משה היה שמונים שנה
 קודם יציאתם ממצרים, ועברו מאה ושלישים שנה מכניסתם
 למצרים, שאז נולדה יוכבד. מסיימת הגמרא את שאלתה: ואמאי
 קרו לה ליוכבד בת.
 משיבה הגמרא: אמר רב יהודה בר יבדא, מלמד שכשהיתה בת
 מאה ושלושים נולדו בה סימני נערות, שנתענה הקשר, נתפשו
 הקמטים, וחזר הסימן למקומו, ורמזה זאת התורה בלשון 'בת',
 שנעשתה כבת קטנה.
 הגמרא מבארת את הפסוק בענין נישואי עמרם ויוכבד. שואלת
 הגמרא: מדוע נכתב בפסוק (שמות ב א) 'ויקח' את בת לוי, הרי לשון
 'ויקח' מביע ליה – היה צריך לכתוב, שהרי כבר היתה נשואה לו
 וילדה לו את אהרן ומרים. וגירשה, ונתה החזירה שוב.
 משיבה הגמרא: אמר רב יהודה בר יבדא, מלמד ששעה לה מעשה
 קוץ – נהג בה כלוקח אשה חדשה, הושבה פאפיון – בחופה,
 ואחריו ומרים בניה משוררים לפניו בתוך שמה, שהתנבאה מרים
 שעתידה ללדת את משה רבינו (סוטה יב), ומלאכי השרת אומרים
 (תהילים קט ט) 'אם הבנים שמחה'.
 הגמרא חוזרת לענין בנות צלפחד, ומבררת את סדר שמותיהן
 בפסוקים. אומרת הגמרא: לחץ – בהמשך הפרשה לגבי נישואיהן,
 נאמר (במדבר לו א) 'ותהייה מחלה תרצה ורחלה ומלכה ונעה בנות
 צלפחד לבני דודיה לנשים, ומנא כתוב דרך דולתן בשנים, וכן
 – כשאו מלכה לבקש נחלה, נאמר (במדבר כ א) 'אלה שמות
 בנותיו מחלה ונעה ורחלה ומלכה ותרצה', ומנא כתוב דרך דולתן
 – כסדר שהיו חכמות זו מזו. ודבר זה, ששינתה התורה את סדר
 שמותיהן, מביע ליה לרבי אמי, דאמר רבי אמי, ביישובה –
 כשיושבים חכמים בדיון או בשאר ישיבה של תורה, הלך אחר
 חכמה – יש להושיבם כסדר חכמתם, שהחכם מחבירו יושב לפניו
 ומדבר לפניו, אמר אם הוא צעיר ממנו, וכמו שכשאו בנות צלפחד
 לדין לפני משה, מנתה אותם התורה דרך חכמתן. אבל כשיושבים
 בחכמה – במשתה, הלך אחר זקנה, והזקן יושב לפני החכם. וכמו
 שלגבי נישואיהן נכתבו שמותיהן לפי גדולתן בשנים.
 רב אשי מבאר באיזה אופן נאמרו דינים אלה: אמר רב אשי, והוא
 דמפליג בחכמה – דין זה, שבישיבה הלך אחר חכמה הוא רק
 כשהחכם הצעיר מופלג בחכמתו מהזקן, ואז הוא קודם לזקן אף
 שהוא מופלג בזקנה. אבל חכם שאינו מופלג בחכמתו, הזקן קודם
 לו אמר לו ביישובה. וכן מה שאמרו במסיבה הלך אחר זקנה, והוא
 דמפליג בזקנה, שאז הוא קודם לחכם אפילו שהוא מופלג בחכמה.
 אבל אם אין הזקן מופלג בזקנה, החכם המופלג קודם לו.
 הגמרא מביאה טעם אחר מדוע שינתה התורה בסדר כתיבת בנות
 צלפחד: תנא דבי – שנו ברייתא זו בבית מדרשו של רבי ישימאל,
 בנות צלפחד, שקולות היו בחכמתן, שנאמר (במדבר לו א) 'ותהייה
 מחלה תרצה ורחלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דודיהן
 לנשים, ומחלה ונעה ורחלה ותרצה' יש ללמוד שהיו אחת לבין – שהיו
 שקולות, ולכן בכל מקום כתבה התורה את שמותיהן בסדר אחר,
 ולפי זה אין ראייה מפסוקים אלו לדינו של רבי אמי, לגבי הקדמת
 זקן או חכם.
 הגמרא מבארת דין נוסף שנאמר בפרשת בנות צלפחד: אמר רב
 יהודה אמר שמואל, אף שבת היורשת את נחלת אביה אסורה
 להנשא לאדם שאינו בן שבט, שנאמר (במדבר לו ח) 'וכל בת ירשת
 נחלה ממשות בני ישראל לאחד ממשפחת משה אביה תהיה'

בבא בתרא דף קכ עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שני) רכה

מובהק ובקי בגמרא, אבל כשבאים להתיר את הנדר בפני שלשה, 50
אף אם הם הדיוטות, כשרים. **הָכָא נָמִי** – גם הפסוק 'ראשי המטות', 51
עוסק בַּיָּחִיד מוֹמְקָהּ, ומשחזי חוץ יש ללמוד ששלשה כשרים אף 52
בהדיוטות. 53
הגמרא מבררת את המשך דברי הברייתא. שנינו בברייתא: **וְהָא** 54
כָּאן בהפרת נדרים נאמר **רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת**, אָף לְהֵלֵךְ בשחזי חוץ 55
כאילו נאמר **רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת**. מבררת הגמרא: **לָמָּה הִלְכְתָּא** – איזו 56
הלכה ניתן ללמוד מהלשון 'ראשי המטות' לגבי שחזי חוץ. 57
מבארת הגמרא: **אָמַר רַב שְׁשֵׁת**, דרשה זו באה לומר, **שֵׁשֶׁת שְׂאֵלָה** 58
בְּהִקְדָּשׁ – שאדם המקדיש בהמה יכול ללכת לחכם שיתיר לו את 59
הקדשו, ואפילו אם כבר שחז את הבהמה בחוץ והתחייב כרת, 60
אם התיר לו החכם את הקדשו הרי עקר את ההקדש מעיקרו, 61
ואינו חייב כרת. ודבר זה נלמד בגזירה שוה 'זה' 'זה' מהפרת 62
נדרים, ששם שבנדרים החכם יכול להתיר את הנדר, אף בקדשים 63
החכם יכול להתיר את דבריו של האדם ולבטל את הקדשו. 64
מקשה הגמרא: **וְלִבֵּית שְׁמַאי דְאָמְרִי אֵין שְׂאֵלָה בְּהִקְדָּשׁ**, והמקדיש 65
קרבו אינו יכול להשאל אצל חכם ולבטל את הקדשתו, ומבארת 66
הגמרא מנין שכך היא דעת בית שמאי, **דְּתַנְּן בְּמִשְׁנֵה בְּנוֹזֵי (ל) בֵּית** 67
שְׁמַאי אוֹמְרִים, הִקְדָּשׁ מַעֲוֵת הֲרִי הוּא הִקְדָּשׁ, **וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים**, 68
הקדש בטעות **אֵינוֹ הִקְדָּשׁ**. וכיון שחכם המתיר את ההקדש היינו 69
על ידי שעושה כנדר בטעות, אם כן לבית שמאי ודאי לא תועיל 70
התרתו, שהרי אפילו הקדש בטעות ממש נחשב כהקדש. וכיון 71
שבית שמאי סוברים שאין שאלה בהקדש, וממילא אינם לומדים 72
את הגזירה שוה 'זה זה', אם כן **הָאִי 'זֶה' 'זֶה'** שנאמרו לגבי נדרים 73
ושחזי חוץ, **מָאִי עֲבָדִי לִיה** – מה ידרשו מהם. 74
מתרצת הגמרא: **'זֶה הִקְדָּשׁ' דְּשֻׁחֲוֵי חוץ**, מִיֵּבֶעֱ לִיה – נצרך לדעת 75
בית שמאי כדי ללמד שֶׁעַל הַשּׁוֹחֵט בחוץ הוּא חַיִּיב כרת, ואפילו 76
אם שחט עוף, שאין הקרבתו בפנים על ידי שחיטה אלא על ידי 77
מליקה, **וְאֵינוֹ חַיִּיב עַל הַמּוֹלֵךְ** עוף בחוץ, אף שכך היא דרך 78
הקרבתו בפנים, ולמדו זאת ממה שנאמר 'זה הדר', כלומר, רק 79
העובר על ענין זה המפורש בפרשה, שכתוב בה לשון שחיטה, 80
חייב כרת, אבל לא כשמלק עוף. וכן **'זֶה הִקְדָּשׁ'** הנאמר בפרשה 81
דְּרָאשֵׁי הַמִּטּוֹת לגבי הפרת נדרים, מִיֵּבֶעֱ לִיה – נצרך לפי בית 82
שמאי ללמד שרק חֶכֶם מְתִיר את הנדר מעיקרו, ואומר בלשון 83
התרה 'מותר לך', **וְאֵין כָּעַל מְתִיר** את נדרי אשתו מעיקרם אלא 84
מיפר אותם מכאן ולהבא, ולכן אינו אומר לשון התרה, אלא לשון 85
הפרה, 'מופר לך'. וכן ללמד שרק כָּעַל מְתִיר את הנדר, **וְאֵין חֶכֶם** 86
מְתִיר, ואם אמר לשון מופר לך, לא הותר הנדר. ודינים אלו נלמדו 87
ממה שנאמר 'זה הדר', מלשון 'דבור', כלומר, זה הדבור שצריך 88
שיאמר הבעל אינו הדבור שיאמר החכם, וזה הדבור שיאמר 89
החכם אינו הדבור שיאמר הבעל. 90
הגמרא מבררת לשית בית שמאי שאינם לומדים את הגזירה 91
שוה של 'זה זה' מנין ילמדו שהפרת נדרים בשלשה הדיוטות. 92
שואלת הגמרא: **וְלִבֵּית שְׁמַאי דְלִית לְהוּ נִזְרָה שְׁוֵה שֶׁל 'זֶה' 'זֶה'**, 93
הִפְרַת נְדָרִים מְשַׁלְשֵׁה הַדְּיוֹטוֹת, מָנָא לְהוּ – מהיכן לומדים זאת, 94
הרי הגמרא למדה דין זה מגזירה שוה משחזי חוץ, ולבית שמאי 95
אין דורשים גזירה שוה זו. משיבה הגמרא: **נִפְקָא לְהוּ** – למדו בית 96
שמאי דין זה מִדְּתַנְּיָא בברייתא, נאמר בתורה (ויקרא כג מד) **'וַיְדַבֵּר** 97
מֹשֶׁה אֶת מִצְוֵי ה' אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, רַבִּי יוֹסִי הַגִּילִילִי אוֹמֵר, 98

רבה זוטי שב ומקשה ממקום אחר: אמר רבה זוטי לרב אשי, אם 1
כן שמשמעות לשון 'זה הדר' היא שדין זה נאמר רק לאותו דור, 2
לשון 'זה הִקְדָּשׁ' שנאמרה בדִּין הפרת נדרים בפרשה דנאמרה 3
לְרָאשֵׁי הַמִּטּוֹת, הֲכִי נָמִי – האם כך נאמר גם בזה, **דְּלֹא יִהְיֶה נִזְרָה** 4
דִּין הפרת נדרים **אֵלָּא בְּדוֹר זֶה** שנאמרה בו הלכה זו. 5
אָמַר לִיה רַב אַשִּׁי לְרַבָּה זוֹטִי, הֲוֵא – אותו פסוק של 'זה הדר', 6
הנאמר בהפרת נדרים, לִיָּף – נלמד בגזירה שוה 'זה' 'זה', מִהֶהָ – 7
מ'זה הדר' הנאמר בשחזי חוץ, כמו ששם נוהג הדר – לדורות, 8
שהרי נאמר בו 'לדורות', אף 'זה הדר' הנאמר בהפרת נדרים 9
נוהג גם לדורות. 10
מקשה רבה זוטי: **הָאִי נָמִי** – גם דין הנחלה, שלא ינשאו בנות 11
שירשו נחלה לאנשים משבט אחר, לִיָּף – נלמד בגזירה שוה 'זה' 12
'זֶה' מִהֶהָ – משחזי חוץ, שאיסור זה נוהג לדורות. מתרץ רב 13
אשי: **הָאִי מָאִי** – מהו הדמיון בין הדברים, **בְּשִׁלְמָא הֶהָ – מוֹבֵנָת** 14
דרשה זו שם, משחזי חוץ להפרת נדרים, כיון **דְּאֵיִצְמִירָה** – הוצרך 15
הפסוק לכתוב בשניהם 'זה הדר' לְנִזְרָה שְׁוֵה, ללמד דינים אחרים 16
שנלמדים שחזי חוץ והפרת נדרים זה מזה, כמו שיבואר להלן, 17
וכיון שהושוו בגזירה שוה זו, יש ללמוד ממנה גם שהלכה זו היא 18
לדורות, אבל הָכָא, בענין איסור תב הירשת להנשא לשבט אחר, 19
לָמָּה אֵיִצְמִירָה – לשם מה הוצרך הפסוק לכתוב 'זה הדר', הרי 20
אינו נצרך כדי ללמוד בגזירה שוה דברים אחרים, ולא יתכן שהוא 21
נכתב רק בשביל ללמוד בגזירה שוה משחזי חוץ שהלכה זו היא 22
לדורות, שהרי אם כן לְשִׁתּוּק קָרָא מִיָּנִיה – לא היתה התורה 23
צריכה לכתוב כלל תיבות זה הדר, **וְאֵמָּא דִּיעֲנָא** – ואני אדע 24
מסתימת הלשון **הַדְּלוֹדוֹת הוּא**, ככל מצוות התורה. 25
הגמרא מבארת לגבי מה נדרשת גזירה שוה משחזי חוץ להפרת 26
נדרים. מבררת הגמרא: **מָאִי** – מה באה ללמד הַגְּזִירָה שְׁוֵה שבין 27
שחזי חוץ להפרת נדרים. מבארת הגמרא: **דְּתַנְּיָא בברייתא, נָאֻמַּר** 28
כָּאן בהפרת נדרים לשון **'זֶה הִקְדָּשׁ'**, **וְנָאֻמַּר לְהֵלֵךְ** – בשחזי חוץ 29
'זֶה הִקְדָּשׁ', מִה לְהֵלֵךְ – בשחזי חוץ והוצרכו אֶהָרֵן וּבְנָיו וְכָל יִשְׂרָאֵל, 30
שנאמר (ויקרא כ א) **'דַּבֵּר אֶל אֶהָרֵן וְאֶל בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל'**, אָף 31
כָּאן – בהפרת נדרים, כאילו הוצרכו אֶהָרֵן וּבְנָיו וְכָל יִשְׂרָאֵל. וְהָא 32
כָּאן – בהפרת נדרים הוצרכו **רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת**, שנאמר (במדבר ל א) 33
'וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת', אָף לְהֵלֵךְ בשחזי חוץ, כאילו 34
הוצרכו **רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת**. 35
הגמרא מבררת את הנאמר בברייתא: **אָמַר מִי, מִה לְהֵלֵךְ** הוצרכו 36
אֶהָרֵן וּבְנָיו וְכָל יִשְׂרָאֵל, אָף כָּאן כאילו הוצרכו אֶהָרֵן וּבְנָיו וְכָל 37
יִשְׂרָאֵל. מבררת הגמרא, **לָמָּה הִלְכְתָּא** – איזו הלכה ניתן ללמוד 38
מכך שהוצרכו בפרשה 'אהרן ובניו וכל ישראל', מבארת הגמרא: 39
אָמַר רַב אֶהָרֵן בְּרִי יַעֲקֹב, לומר לך דין זה, **שֶׁהִפְרַת נְדָרִים אֵינָה צְרִיכָה** 40
בית דין של מומחים שיתירו לו את נדרו, אלא די **בְּשִׁלְשֵׁה הַדְּיוֹטוֹת**, 41
ודבר זה נלמד משחזי חוץ בגזירה שוה, מה בשחזי חוץ נאמר 42
אהרן ובניו וכל ישראל, אף בנדרים כאילו נאמר אהרן ובניו וכל 43
ישראל, לומר לך ששקולים כל ישראל ואפילו הדיוטות, כאהרן 44
ובניו, שהיו מומחים. 45
מקשה הגמרא: **וְהָאִי לשון 'רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת' בְּתִיב בִּיה** בהפרת נדרים, 46
ומשמע דוקא מומחים, ואיך אפשר להתיר בשלשה הדיוטות. 47
מתרצת הגמרא: **כְּדָאֻמַּר רַב תַּסְדָּא, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן**, שהפסוק 'ראשי 48
המטות' בא לחדש שאפשר להתיר את הנדר בַּיָּחִיד מוֹמְקָהּ – רב 49